

To nejlepší z www.konzervativninoviny.cz

Jiří Horák / Skutečně neomarxismus neexistuje?

K rozhodnutí napsat níže uvedený text jsem dospěl pro přečtení článku Mariána Sekeráka „liberalismu a neomarxismu“ obchází církev, ve kterém se věnuje vztahu církve k ideologiím. Předkládá zde příklady, kdy podle něj biskupové nepatřičně vstupují do ideologických debat a neoprávněně proklamují své ideologické postoje. Mimo jiné kritizuje arcibiskupy Dominika Duku a Jana Graubnera za jejich „strašení neomarxismem“ s tím, že tento narativ podle Sekeráka vychází z jejich konzervativní ideologie a kritika liberalismu a neomarxismu nemá oporu v sociálním učení církve, jelikož ta prý nepreferuje žádný politický směr ani ideologii. Konzervativní argumentace navíc údajně připomíná argumentaci alternativní pravice, která taktéž brojí proti „neomarxismu“ (velmi zjednodušeně řečeno).

V tomto textu pomínu případnou polemiku nad některými encyklikami, kde se jistý vztah církve k ideologiím vyčít

jistě dá. S autorem pak souhlasím v tom, že pevné spojení církve s jedním ideologickým proudem, respektive politickým proudem, je jistě nebezpečné. To však neplatí jen pro konzervativnější část církevního spektra, ale i pro tu progresivnější.

V tomto textu se však chci věnovat údajnému strašáku neomarxismu, proti kterému někteří biskupové a konzervativci brojí. Text Mariána Sekeráka a některých dalších komentátorů totiž vzbuzuje dojem, jako by neomarxistický ideologický, respektive politický proud, vůbec neexistoval, s čímž nemohu rozhodně souhlasit.

Všechny etapy marxismu...

Podle Miloslava Petruska (1994) například rozumíme neomarxismem sociologicko-filozofické a ekonomické koncepce na Západě, které se snaží na základě nových interpretací Karla Marxe analyzovat nové jevy kapitalistické společnosti a podrobovat je kritice. Synonymem pak mohou být termíny západní marxismus,

Jedna věc dnes vyžaduje
nezměrnou odvahu:
HLÁSÁT SAMOZŘEJMOSTI.

G. K. Chesterton

kritický marxismus, pozdní marxismus atp. Souhrnná charakteristika neomarxismu není samozřejmě možná kvůli vnitřní diferencovanosti a mnozí autoři se k to-

pokračování na straně 3

Jakub Veselý / Jak němečtí aktivisti konspirují proti řeckým úřadům

Řecké státní zastupitelství vyšetřuje čtyři nejmenovaně německé nevládní neziskové organizace. Informuje o tom server Tichy's Einblick. Podle něj řecká média mluví o mnoha obviněních s tím, že šetření odhaluje už roky trvající spolupráci neziskovek s migranty a pašeráky.

„Kontrolovali pobřežní hlídku, měli mapy Morie, mluvili s Tureckem,“ psaly řecké noviny Ethnos 28. září. Míjí tím komunikaci mezi nevládními organizacemi, migranty a pašeráky lidí na obou stranách moře.

Pomoc při pašeráctví je těžké obvinění proti organizacím, které se vydávají za humanitární. Důkazy, které tomu nasvědčují, se však kupí. Podle webu pro policejní

reportáže astinomiko.org řecké bezpečnostní úřady zaznamenaly telefonáty mezi loděmi vzdalujícími se od tureckého pobřeží, a osobami, které je informovaly o pozici lodě a překročení řeckých výsostných vod. Loď poté zavolala tísňovou linku a žádala o záchranu řeckou pobřežní hlídkou. Pobřežní hlídka je zákonem zavázána poskytnout pomoc. Pokud pomoc okamžitě neposkytne, začnou neziskovky vyvíjet tlak zejména přes sociální sítě.

Policejní organizace odposlouchávala a 5. září zasáhla na jejich lodích a konfiskovala technické zařízení. Na telefonech posádky objevila aplikaci, kterou migranti posílali svou pozici a informovali o překročení hranice. Aplikaci také sledovali pohyb lodí pobřežní stráž a Frontexu, což samo

o sobě opodstatňuje obvinění z špionáže. Loď „Mare Liberum“, která je s organizacemi nejspíše spojena, se objevuje ve zprávách pobřežní stráž. Ty zmiňují zaplavení vysílaček stráž signály pocházejícími z lodě nebo přímo z ostrova Lesbos v kritických situacích a odposlech jejich komunikací.

Konzervativní noviny Kathimerini z oficiálních zdrojů informovaly o operaci, při které policie údajně poslala do Turecka dva tajné agenty, kteří se zúčastnili přejezdu moře z tureckého pobřeží na Lesbos, a přitom odhalili účast čtyř obviněných organizací na pašování migrantů z Turecka do Řecka.

pokračování na straně 5

Obsah

Jiří Horák / Skutečně neomarxismus neexistuje?	1
<i>pokračování na</i>	3
Jakub Veselý / Jak němečtí aktivisti konspirují proti řeckým úřadům	1
<i>pokračování na</i>	5
Vavřinec Klener / Nejsme jak oni...?	4
Daniel Kaiser / Hodina pokrytců	6
Matyáš Zrno / Takže co teď?	6
Alexandr Vondra / Velká lednová korporátní revoluce	8
Tomáš Konečný / Zabíjení západního étosu	8
Tereza Klozová / Covid a selhání feminismu	10
Michal Půr / Několik nepříjemných pravd o očkování v Česku	11
Vladimír Buchar / Havel je sexista. I když jsem četla jen titulky.	12
Lucie Sulovská / Třicet let nového Maďarska	13
Pavel Mareš / Liberálův omyl – právo na zdraví nemá nikdo zaručené	19
Tomáš Konečný / Věda covidovou obětí specializace	20
Petr Homola / Boj o demokratický mainstream	21
Jan Kubalčík / Neunést vítězství	22
Matyáš Zrno / Generál Pavel – bídák nebo hrdina?	23
Jan Gregor / Český Ústavní soud se nenechal vtáhnout do kulturních válek	24
Ondřej Šmigol / Smrtící následky progresivismu	24

Konzervativní NOVINY

— Noviny s názorem —

Konzervativní noviny jsou tištěným výběrem internetového portálu www.konzervativninoviny.cz

Vydavatelem je zapsaný spolek Už nemlčíme! z.s., Kopeček 1, 561 69 Králíky, IČO 07630247

Redakční rada: Matyáš Zrno (šéfredaktor), Antonín Randa, Jan Kubalčík, Vojtěch Mátl, Jan Sixta, Stanislav Kneifl
Grafické zpracování a tisk: absolute.cz
registrace MK ČR E 23965

Číslo 3/2020 ročník I.
Vychází 4x ročně, roční předplatné zahrnuje 4 čísla a včetně poštovního činí 400 Kč, sponzorské předplatné činí 800 Kč.

Objednávky a korespondenci zasílejte na: info@konzervativni.cz nebo na poštovní adresu Konzervativní noviny, Jaromírova 59, 128 00 Praha 2.

Za obsah podepsaných článků odpovídají autoři. Texty nemusejí nutně vyjadřovat stanovisko redakce nebo vydavatele. Redakce se vyhrazuje právo texty krátit. Texty lze volně šířit k nevýdělečným účelům pouze s uvedením zdroje.

Milí čtenáři,

„To bylo horší než zločin, to byla chyba,“ citoval v jednom článku Marián Kechlibar Charlese Talleyranda. A mýnil tím samozřejmě dočasně obsazení Kapitolu příznivci Donalda Trumpa počátkem ledna. Teď je už jedno, jestli v davu byli (také) provokátoři z Antify nebo ne. Donald Trump dav řádně rozvášnil, poslal ke Kapitolu a tam se stalo to, co se stalo. Levici poskytnul skvělou záminku k „zakleknutí“ na konzervativce. Celé roky levice varovala před pravicovým „fašismem“ a před autoritářským Trumpem a konečně se jí dostalo důkazu, který potřebovala. Jestli někdo sepíše dějiny pokrytectví, bude tam americká levice s její obhajobou vandalismu během protestů Black Lives Matter a náhlým prosazováním práva a pořádku na čelním místě. Zakleknutí probíhá zatím hlavně na síti, kde mizí konzervativní účty na Twitteru, Donald Trump je zablokovan a alternativní síť Parler „zhasnuta“. Kromě toho se od republikánů odvrací donátoři, někteří lidé ztrácejí zaměstnání, některé děti udávají své rodiče, že je poznaly na Kapitolu, některé Trumpovy příznivce nepustili do letadla... Je marné, že prakticky všichni republikáni násilí ihned a jednoznačně odsoudili (jaký rozdíl oproti demokratům a Black Lives Matter). Záminka je tu, naservírovaná na stříbrném podnose, a levice jí využije. Pro konzervativce nastávají v USA těžké časy...

Matyáš Zrno, šéfredaktor

Samo se to neudělá...

Náš provoz se neobejde bez vaší nezbytné finanční podpory. Pokud se Vám Konzervativní noviny líbí, budeme vděčni za Vaši pomoc.

Číslo účtu:
2701544173 / 2010

Všechny články na
www.konzervativninoviny.cz

muto označení nehlásí, tvrdí Petrusek. To je však samozřejmě analogické i pro jiné ideové směry a školy.

Obecně lze však podle něj tvrdit, že neomarxismem jsou všechny verze marxismu vzniklé ve 20. století. Obvyklé pak je neomarxisty členit do několika historických etap. Za hlavní reprezentanty lze pak pokládat jistě autory György Lukáče, Antonia Gramsciho, v dalších obdobích z těch významnějších Jean-Paul Sartra, Louise Althussera, Ericha Fromma, dále například známého představitele radikálů Daniela Cohn-Bendita (v současnosti člena Evropského parlamentu za Zelené/Evropskou svobodnou alianci) a dále zejména představitele tzv. frankfurtské školy. Právě ti podle politologa Andrewa Heywooda (2008) rozvinuli v první polovině 20. století významnou variantu neomarxismu. Za nejvýznamnější představitele frankfurtské školy lze označit Theodora Adorna, Maxe Horkheimera a zejména Herberta Marcuseho. Frankfurtští teoretikové podle Heywooda vypracovali tzv. kritickou teorii, která mísila marxistickou politickou ekonomii, hegelovskou filozofii a freudovskou psychologii a později značně ovlivnila tzv. novou levici.

Na tyto teoretiky pak volně navazují autoři jako významná feministka Simone de Beauvoir (partnerka J. P. Sartra) nebo Michele Foucault (žák L. Althussera) nebo i v současnosti nejcitovanější radikální teoretička gender studies Judith Butler.

Když to nejde přes dělníky...

Neomarxisté od Marxe nezastávají radikálně materialistické stanovisko. V důsledku bohatnutí dělnické třídy, která se svým životním stylem přiblížila buržoazii a zjevně se nestane vůdčí silou proletářské revoluce, a ve světle neúspěchu sovětského revolučního experimentu přehodnotili neomarxisté analytická východiska. Zdroje útlaku tak již nenalézají pouze ve výrobních vztazích, ale více se zaměřují na socio-kulturní analýzu společnosti.

Zjednodušeně lze konstatovat, že ústředním bodem zájmu všech těchto směrů se stává proklamovaná emancipace člověka od různých forem „útlaku“, samozřejmě včetně útlaku náboženského. Podle těchto „proroků nového osvícenství“ musí být člověk osvobozen od svazujících pout – sociálních, sexuálních, rodinných aj. – jež mají být dekonstruována a odstraněna. Většina těchto teoretiků, jakkoli často ideově nesourodá, sdílela a sdílí radikálně protináboženskou orientaci. Odpor vůči náboženství je inherentní součástí jejich teorii i světů názorů. Výjimku představují snad jen práce Ericha Fromma a Jürgena

Habermase, který bývá někdy taktéž řazen k pozdním neomarxistům.

Teoretické práce neomarxistů měly a mají silnou vazbu na politickou akci. Ne náhodou byli někteří výše uvedení představitelé neomarxismu, zejména Marcuse nebo Cohn-Bendit, politickými mluvčími i protagonisty revolučních událostí 60. let 20. století.

Zásadní je pak dopad neomarxismu a zejména představitelů frankfurtské školy na humanitně zaměřené obory a zejména katedry sociologie v západním světě, kde tyto teoretici zjevně dominují a často tvoří

teoretický základ kurikula těchto ústavů. Na západních humanitních fakultách pak převládají mezi vyučujícím naprosto zásadně příznivci (radikální) levice (v americkém prostředí jsou označováni liberálové) a hrstka konzervativců je na těchto katedrách systematicky umlčována. Levicová hegemonie na těchto univerzitách agresivně potlačuje jakékoli názorové odpůrce a o svobodě slova zde nemůže být řeč.

Neomarxistické teorie jsou pak často brány jako vědecky platné, a tedy těžko zpochybnitelné, přičemž poskytují teoretický základ pro politickou agendu. Vhodným příkladem jsou právě gender studies hlásající velmi často radikální genderovou ideologii, jež teoreticky čerpá a odkazuje právě na práce řady neomarxistických autorů. To má významný společenský a politický dopad, na což jsem již poukázal v textu Je genderová ideologie skutečně okrajovou záležitostí?

Ve světle postupující genderové ideologie, která se prostřednictvím univerzit čím dál více etablová do dalších sfér státních

institucí a veřejného prostoru, nelze než souhlasit s tvrzením biskupů, že v těchto případech je většina společnosti skutečně manipulována a ovládána rozmary různých menšin. Další návrhy z těchto ideologických dílen totiž přicházejí častěji a častěji. Nejnověji například OSN navrhuje nepoužívat označení manželé.

Varuje i papež!

Na závěr si tedy dovoluji tvrdit, že jestliže určité ideologické a politické skupiny čerpají z neomarxistických teoretiků, využívají neomarxistické ideje a prosazují neomarxistickou agendu, je na místě hovořit o neomarxistech. Neomarxistické

filozofické směry, jakkoli jsou diferenciovány, tedy existují a například v prostředí západních humanitních fakult přímo dominují. Ideje mají následky, a tak se tyto směry, z nichž jsou v současné době nejviditelnější gender studies, stávají teoretickým podkladem pro politickou agendu, jejíž plody jsou v některých zemích a institucích velmi zřejmé. Pro některé křesťany je tento vývoj znepokojivý zejména proto, že tyto teorie považují křesťanství a potažmo náboženství vůbec za překážku pokroku, a dále se snaží dekonstruovat jak teoreticky, tak prakticky základy křesťanského učení, v poslední době zejména křesťanskou antropologii, nauku o manželství a rodině, a jsou tak zcela neslučitelné s učením církve.

Na tyto tendence „ideologické kolonizace“ pak neupozorňují pouze konzervativci a reakcionáři, jak bývá někdy tvrzeno, ale i oficiální dokumenty církve (viz např. Amoris laetitia) a sám papež František, což někteří komentátoři velmi rádi v tichosti přecházejí.

Autor je sociolog a politik KDU-ČSL

Jan Gregor / Český Ústavní soud se nenechal vtáhnout do kulturních válek

V minulých třech letech jsme ve Sněmovně mohli sledovat snahy o změnu pojetí manželství a rodičovství, kdy měla práva dospělých na dítě ustoupit právu dítěte na otce a matku. Tyto snahy jsou doposud neúspěšné. Proto bylo třeba změnit strategii, a to přepisovat český právní řád s pomocí Ústavního soudu.

Ústavní soud je oprávněn v případě rozporu s ústavním pořádkem rušit části právních předpisů nebo celé zákony. I proto se Ústavnímu soudu přezdívá „negativní zákonodárce.“ Toho chtějí využít osoby domáhající se manželství pro osoby stejného pohlaví a s tím spojené redefinice rodičovství. Proto iniciovali dvě řízení, které víceméně kopírují navrhovanou redefinici manželství.

V prvním případě řízení před Ústavním soudem (pod sp. zn. Pl. ÚS 28/19) vyvolali registrovaní partneři, z nichž jeden z páru si osvojil dítě. Druhý registrovaný partner usiluje soudní cestou o možnost osvojit si dítě svého registrovaného partnera, tedy aby mělo dítě dva otce. To dle současné právní úpravy není možné. Registrovanému páru nabídl pomocnou ruku Obvodní soud pro Prahu 5, který dospěl k názoru, že současná právní úprava osvojení je v rozporu s Listinou základních práv a svobod, a proto předložil věc Ústavnímu soudu.

Návrh usiluje o to, aby byla veškerá man-

želská práva analogicky aplikována na registrované partnery. Stačí, aby ze současného znění občanského zákoníku Ústavní soud vyškrtl tři slova. Návrh je převratný. Kromě pojmu manželství by stejnopohlavním osobám žijícím v registrovaném partnerství přinesl ještě širší okruh práv než poslanecký návrh stejnopohlavního manželství.

Ústavní soud v dané věci dosud nerozhodl, ale určitou naději přinesl nálezný pléna Ústavního soudu v druhém řízení vedeném pod sp. zn. Pl. ÚS 6/20 v podobně citlivé věci.

Řízení v daném případě iniciovali registrovaní partneři (Čech a obyvatel Trinídadu a Tobaga) žijící ve Spojených státech. Ti se před českými soudy domáhali uznání amerického rozhodnutí o adopci dvou dětí s odůvodněním, že do ČR pravidelně přijíždějí, a proto se obávají právních rizik a faktických komplikací, pokud je nebudou mít děti zapsány v rodném listu jako dva otce.

Návrh na zrušení části zákona podal odvolací soud (Krajský soud v Praze), který podržel argumentaci registrovaných partnerů a zaslal návrh na zrušení části ustanovení zákona upravující uznávání zahraničních adoptí českými soudy. Zákon totiž neumožňuje českým soudům uznávat zahraniční rozhodnutí o adopci, pokud není

taková adopce v ČR možná. Adopce v ČR je umožněna pouze manželskému páru a ve výjimečných případech jednotlivcům. To způsobuje překážku soudu rozhodovat o zahraniční adopci případ od případu a neumožňuje zahrnout do rozhodování „nejlepší zájem dítěte“, proto Krajský soud v Praze shledal tuto část zákona za protiústavní a podal návrh na zrušení této části Ústavnímu soudu.

Dvanáct soudců z patnácti s argumentací Krajského soudu nesouhlasilo. Především neshledali jakýkoli zásah do práv stejnopohlavního páru s dětmi při pobytech v ČR, kterou navštěvují již třináct let bez jediného problému. Drtivá většina se přiklonila k závěru „...že ke změně institutů, které se dotýkají rodiny, manželství či vztahů mezi dospělými a dětmi, je lépe než evropský soudce předurčen národní zákonodárce. ... Zákonodárce je totiž k řešení takových otázek, jakými jsou základní věci člověka jako biologického druhu, jeho života a jeho vztahů, tedy otázek rodiny, rodičovství a manželství, předurčen nejen lépe než Evropský soud pro lidská práva, nýbrž i než Ústavní soud samotný.“

Je příjemné žít v zemi, kde existuje instituce, která je ochotna samu sebe omezit a nepodlehnout aktivismu. Nejen to. Dokáže uznat unikátnost manželství.

Aliance pro rodinu

Ondřej Šmigol / Smrtící následky progresivismu

Ondřej Šmigol si v týdeníku Echo všimá zajímavého dilematu – koho v USA dříve očkovat? Důchodce a zdravotníky? Ale co když ti jsou příliš bílí...?

Předběžné doporučení panelu expertů, jímž se většinou řídí americké Centrum pro kontrolu a prevenci nemocí (CDC), je, aby se nejdříve očkovali „nezbytní pracovníci“, přestože podle jejich vlastního modelu to povede k více úmrtím. Podle jejich prezentace důvodem, proč neočkovat nejdříve seniory, je „podprezentovanost rasových a etnických menšin ve skupině 65+“. Při svém rozhodování panel zvažoval kromě vědeckých poznatků také „obavy ohledně sociální spravedlnosti“. Člen expertního panelu

doktor Peter Szilagyi řekl pro New York Times: „Pro mě je otázka etiky velmi důležitá a jasně upřednostňuje skupinu nezbytných pracovníků, protože má velký podíl menšin, lidí s nízkými příjmy a nízkým vzděláním.“ „Starší ročníky jsou běžnější. Společnost je strukturována tak, že jim umožňuje žít déle. Místo toho, abychom poskytovali další zdravotní výhody těm, kteří jich už spoustu dostali, můžeme trochu narovnat hrací pole,“ hájil rozhodnutí panelu Harald Schmidt, expert na etiku a zdravotní politiku z Pensylvánské univerzity.

Epidemiolog Marc Lipsitch zase v New York Times spekuluje, že učitelé by neměli mít přednost, jelikož „mají středostavov-

ské mzdy, jsou často bílí a mají univerzitní tituly“. Oponuje mu ekonomka Elisa Gouldová tím, že černošské rodiny často nemají možnost, jak pracovat z domu, potřebují tedy umístit děti do školy, aby se o ně někdo postaral.

Případ však také dokládá nebezpečnost progresivní ideologie. Dokud zůstávala v univerzitních kampuzech a v redakcích novin, šlo nad tím mávnout rukou. Pokrytecké reklamy velkých firem jsou otravné, ale člověk si ty výrobky nemusí kupovat. Doporučení expertního panelu však může mít následky – zemřou lidé. Vše kvůli pochybné honbě za „sociální spravedlností“.

týdeník Echo